

РЕШЕНИЕ

№ 3684

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕВЕЛИНА ОГН.А

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разглежда докладваното от ЕВЕЛИНА ОГН.А Гражданско дело № 20211110150318 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на Б. Ж. Б. срещу

Ищецът твърди, че за периода 21.03.2006 г. – 26.11.2018 г. е работил при ответника на длъжност „изпълнителен директор“ по силата на трудов договор № 1/21.03.2006 г. Със заповед от 26.11.2018 г. трудовият договор е прекратен, на основание чл.326, ал.1 КТ, вр. чл.326, ал.2 и чл.335, ал.1, т.1 КТ във връзка с отправено от ищеца писмено предизвестие до работодателя. Счита, че има вземане към ответника за сумата от общо 3 603, 99 лв., от която:

- 1 956, 52 лв. – брутно трудово възнаграждение за м.10.2018 г.
- 205, 43 лв. – обезщетение за болничен за м.10.2018 г.
- 214, 77 лв. – обезщетение за болничен за м.11.2018 г.
- 1 227, 27 лв. – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск (5 дни за 2017 г. и 7 дни за 2018 г.).

Претендира законна лихва от датата на исковата молба – 30.08.2021 г. до окончателното изплащане.

Твърди, че към момента сумата не е изплатена, като с оглед забавата на ответника върху същата се дължи и мораторна лихва за периода 26.11.2018 г. – 30.08.2021 г. в размер на сумата от 1 010, 20 лв.

Моли съда да осъди ответника да му заплати исковите суми. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника Заявява, че признава исковите до размера на сумата 2 990, 86 лв., както следва:

- трудово възнаграждение за м.10.2018 г. и обезщетение за временна неработоспособност – общо за сумата от 1 698, 18 лв.;
- обезщетение за временна неработоспособност за м.11.2018 г. и за неизползван

платен годишен отпуск за 2017 г. и 2018 г. – за сумата от 1 292, 68 лв.

В останалата част оспорва исковете. Твърди, че брутно трудово възнаграждение на ищеца за м.10.2018 г. е 1 956, 52 лв. След приспадане на сумата 181, 17 лв. внесени осигуровки за пенсия, сумата 47, 56 лв. внесени осигуровки за УПФ, сумата 69, 18 лв. внесени от работодателя здравни осигуровки, сумата 165, 86 лв. внесен от работодателя ДОД остава дължима сумата от 1 492, 75 лв., която заедно със следващите се болнични за м.10.2018 г. в размер на 205, 43 лв. възлиза на сумата от 1 698, 18 лв.

Твърди, че основната заплата на ищеца за м.11.2018 г. е 2 250 лв. Обезщетението за неизползван платен годишен отпуск за 2018 г. за 7 дни е 715, 91 лв., а за 5 дни от 2017 г. – 511, 36 лв. или общо: 1 227, 27 лв. Болничните за периода 12.11.2018 г. – 14.11.2018 г. са в размер на 214, 77 лв. След приспадане на внесените от работодателя данъци и осигуровки, както следва: сумата 18 лв. внесени осигуровки за пенсия, сумата 4, 72 лв. внесени осигуровки за УПФ, сумата от 6, 87 лв. внесени здравни осигуровки, сумата 119, 77 лв. внесен от работодателя ДОД, дължимата сума възлиза на сумата от 1 292, 68 лв.

Твърди, че многократно е канил ищеца да му изплати дължимите суми, като на срещата на 17.12.2021 г. сумата за изплащане е била приготвена на касата на дружеството, бил е подготвен и РКО, за което ищецът е бил уведомен, но си е тръгнал, без да я вземе. След този случай ищецът е идвал още два пъти – за получаване на трудовата си книжка и удостоверение за детски добавки, и отново е отказал да получи плащане. Счита, че с оглед поведението на ищеца последният е в забава на кредитора, поради което работодателят не следва да дължи лихва за забава.

С молба от 21.02.2022 г. ищецът уточнява, че претендира мораторна лихва относно главницата съгласно фиш за заплата за м.10.2018 г. в нетен размер 1 698, 18 лв. – мораторна лихва в размер на 504, 31 лв. за периода 26.11.2018 г. – 29.10.2021 г., а относно главницата съгласно фиш за заплата за м.11.2018 г. в нетен размер 1 292, 68 лв. – мораторна лихва в размер на 383, 88 лв. за периода 26.11.2018 г. – 29.10.2021 г., или общо – мораторна лихва в размер на 888, 19 лв.

С протоколно определение от 10.03.2022 г., което е влязло в сила, производството е прекратено, на основание чл.233 ГПК, в частта относно претенцията за главницата – изцяло, а в частта за мораторната лихва – за сумата над 888, 19 лв. до 1 010, 20 лв.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

По исковете по чл.86, ал.1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже съществуването на главен дълг, забава на длъжника и че дължимата лихва е в размер на исквата сума.

Безспорно е между страните, че в периода 21.03.2006 г. – 26.11.2018 г. ищецът е заемал длъжността „изпълнителен директор“ при ответника по силата на трудов договор № 1/21.03.2006 г., както и че трудовото правоотношение е прекратено със заповед от 26.11.2018 г.

Безспорно е между страните, че дължимата главница за м.10.2018 г. в нетен размер възлиза на сумата от 1 698, 18 лв., а за м.11.2018 г. – на сумата от 1 292, 68 лв., които суми са погасени чрез плащане в хода на процеса.

Спори се между страните изпаднал ли е ответникът в забава за изплащането им.

Тъй като по силата на чл. 270, ал. 2 КТ трудовото възнаграждение се изплаща всеки месец на два пъти, работодателят изпада в забава в първия ден след изтичане на месеца, за който се дължи заплащането на трудовото възнаграждение. За неизплатеното трудово възнаграждение за м.10.2018 г. работодателят изпада в забава на 01.11.2018 г., като с оглед диспозитивното начало, при съобразяване на заявения исков период 26.11.2018 г. – 29.10.2021 г. вземането за мораторна лихва е в размер на 443, 30 лв., определен по реда на чл.162 ГПК.

По отношение на вземането за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл.224 КТ (5 дни за 2017 г. и 7 дни за 2018 г.), приложение намира нормата на чл.228, ал.3 КТ, според която обезщетенията по Раздел III „Други видове обезщетения“, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. В случая правоотношението е прекратено, считано от 26.11.2018 г., с оглед на което падежът на вземането за обезщетение по чл.224 КТ е 31.12.2018 г., като същото е станало изискуемо считано от 01.01.2019 г.

С оглед изложеното ищецът има вземане за мораторна лихва за периода 01.01.2019 г. – 29.10.2021 г. в размер на сумата 309, 33 лв., определен по реда на чл.162 ГПК.

По отношение на вземането за обезщетение за временна неработоспособност по чл. 162, ал. 3 КТ, вр. чл. 40, ал. 5 КСО ответникът е в забава по арг. от нормата на чл.270, ал.2 КТ, считано от 01.11.2018 г. – за вземането за м.10.2018 г. в размер на 205, 43 лв. и считано от 26.11.2018 г. /датата на прекратяване на трудовото правоотношение/ – за вземането за м.11.2018 г. в размер на 214, 77 лв.

За периода 26.11.2018 г. – 29.10.2021 г. размерът на дължимата мораторна лихва върху обезщетението за временна неработоспособност за м.10.2018 г. възлиза на сумата от 61, 01 лв., а върху обезщетението за временна неработоспособност за м.11.2018 г. – на сумата от 63, 78 лв., определени по реда на чл.162 ГПК, или общо – 124, 79 лв.

С оглед изложеното ищецът има вземане към ответника за сумата от общо 876, 42 лв.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че е налице забава на кредитора по чл.95 ЗЗД, която да освобождава ответника от последиците на собствената му забава.

Местоизпълнението на задължението за заплащане на трудовото възнаграждение е предприятието (чл. 270, ал. 1 КТ), като то се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка, поради което то е търсимо, а не носимо. Следователно, служителят следва да се яви в предприятието, за да получи трудовото възнаграждение, а ако не го направи се счита, че той неоправдано не приема предложеното му от работодателя изпълнение и не дава необходимото съдействие за изпълнението, в който случай е налице забава на кредитора по смисъла на чл. 95 ЗЗД. В тази хипотеза, за да се освободи от задължението си, длъжникът следва да предприеме действията по чл. 97, ал. 1, изр. 2 ЗЗД, а именно - да изпълни паричното си задължение чрез влагане на сумата по сметка в банка на името на кредитора, за което не е необходимо разрешение на съд, с което по силата на предвиденото в чл. 96 ЗЗД се освобождава от последиците на собствената си забава.

Единствено в изключението на чл. 270, ал. 3, изр. 2 КТ (ако по искане на работника възнаграждението се изплаща по банков влог) задължението е носимо.

Видно от представено по делото извлечение от движение по сметка на ищеца за периода 10.09.2014 г. – 29.10.2021 г. трудовото си възнаграждение ищецът е получавал от ответника по банков път. По банков път му е изплатена и сумата от 2 990, 86 лв. в хода на процеса, представляваща главница. След като ответникът е изплащал трудово възнаграждение на ищеца по банков път, а последният е приемал изпълнението, съдът намира, че именно това е начинът, по който страните са се съгласили работодателят да изпълнява задължението си за изплащане на дължимите суми по трудовото правоотношение, поради което съдът намира, че в случая задължението е носимо.

С писмо, изпратено по имейл на 07.12.2018 г., ищецът е поканен на среща на 12.12.2018 г. в 13:00 часа в офиса на ответното дружество за оформяне на документите за оформяне на документите във връзка с прекратяване на трудовото му правоотношение и изплащане на трудово възнаграждение за м.10.2018 г. и м.11.2018 г. и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

С писмо от 10.12.2018 г. ищецът е отговорил, че на предложената дата му е невъзможно да присъства и ще дойде в офиса на 14.12.2018 г. /петък/ по същото време.

С писмо изх. № 306/12.12.2018 г. до ищеца последният е уведомен, че в резултат на устни договорености от 11.12.2018 г. предвидената за 12.12.2018 г. среща ще се състои на 17.12.2018 г. /понеделник/ от 13:00 часа в офиса на дружеството. Видно от съставен на 17.12.2018 г. протокол, ищецът е предал на ответника преносим компютър и зарядно устройство.

От показанията на свидетелите се потвърждава провеждането на срещи с ищеца, като според свидетеля Киров, който заявява, че е присъствал на срещите от страната на ищеца, не е бил поставян въпросът за изплащане на трудови възнаграждения на ищеца, а според свидетеля на срещата на 17.12.2018 г. е било предложено изплащане на сумата от около 2000 лв. трудови възнаграждения по ведомост, като след тази среща въпросът не е бил поставян. Дори ответникът да е отказал получаване на сумата на посочената среща, доколкото в случая задължението е носимо, този отказ не би могъл да обоснове забавата му в качеството на кредитор.

Свидетелят потвърждава, че през последните 20 години трудовите възнаграждения ответното дружество е изплащало по банков път. Свидетелят заявява, че на ищеца е било предложено изпълнение в брой, тъй като ищецът е бил лицето, отговарящо за извършване на плащанията, въвеждане на платежните нареждания, както и че той е унищожил цялата документация на дружеството – нямало ги е банковите сметки и затова не е можело парите да се наредят по банков път, поради което в един кратък период се е наложило да се работи в брой. Заявява, че счетоводната им фирма не е разполагала с тази информация, тъй като тя не е извършвала плащанията, а само е давала справки на ищеца, който единствен е имал достъп до електронното банкиране. Заявява, че унищожаването е било на информацията, съхранявана на компютъра на ищеца, който ищецът е предал празен. Депозира показания, че лично не е видял ищецът да унищожава информация, както и че тя е била възстановена след това по обратен път от счетоводството документ по документ.

Съдът не кредитира показанията на свидетеля в частта относно предприето от ищеца унищожаване на информация, поставило ответника в невъзможност да престира изпълнение по банков път. На първо място, по делото не са ангажирани доказателства,

от които да може да се направи обоснован извод каква информация се е съдържала на служебния компютър на ищеца, като такъв извод не би могъл да се направи единствено на база на ангажираните по делото гласни доказателства. Дори да се приеме, че информацията за банковите сметки на служителите се е съхранявала в електронен вид единствено на служебния компютър на ищеца, то това не означава само по себе си, че не е съхранявана обективизирана на хартиен носител. Наред с посоченото, при евентуалното ѝ изгубване съдът намира, че за ответното дружество, действащо чрез законния си представител, не съществува никаква пречка от правен характер незабавно да се снабди с информация за банковите сметки, по които са извършвани разплащания, посредством надлежни справки за това.

По изложените съображения съдът намира, че в полза на ищеца е възникнало вземане за мораторна лихва върху главните вземания за трудово възнаграждение, обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и обезщетение за временна неработоспособност в общ размер на сумата от 876, 42 лв.

По разноските:

С оглед изхода на спора на ищеца следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1 и ал.2 ГПК, сумата от 534, 05 лв. разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, в която сума се включват и дължимите на ищеца разноски за частта от претенцията, по отношение на която е заявен отказ от иска поради плащане в хода на процеса.

На ответника следва да се присъди, на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата от 13, 92 лв. разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС, на основание чл.78, ал.6 ГПК, сумата от 50 лв. държавна такса за производството.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЕИК да заплати на Б. Ж. Б., ЕГН *****, на основание чл.86, ал.1 ЗЗД, както следва:

сумата **443, 30** лв., представляваща мораторна лихва за периода 26.11.2018 г. – 29.10.2021 г. върху главницата за трудово възнаграждение за м.10.2018 г.;

сумата **309, 33** лв., представляваща мораторна лихва за периода 01.01.2019 г. – 29.10.2021 г. върху главницата за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск 2017 г. и 2018 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за периода 26.11.2018 г. – 31.12.2018 г.;

сумата **124, 79** лв., представляваща мораторна лихва за периода 26.11.2018 г. – 29.10.2021 г. върху главницата за обезщетението за временна неработоспособност за м.10.2018 г. и м.11.2018 г., като

ОТХВЪРЛЯ исковите до пълния предявен размер от общо **888, 19** лв.

ОСЪЖДА ЕИК да заплати на Б. Ж. Б., ЕГН *****, на основание чл.78, ал.1 и ал.2 ГПК, сумата от **534, 05** лв. разноски по делото.

ОСЪЖДА Б. Ж. Б., ЕГН *****, да заплати на ЕИК на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата от **13, 92** лв. разноски по делото.

ОСЪЖДА ЕИК да заплати по сметка на СРС, на основание чл.78, ал.6 ГПК, сумата от **50** лв. държавна такса за производството.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____